

KAPITEL ETT

Efteråt kommer inte en enda person att minnas att de såg damen gå ombord på planet på Hobart Airport.

Ingenting med hennes utseende eller uppträdande får någon att höja en varningsflagg eller ett ögonbryn.

Hon är inte full eller aggressiv eller berömd.

Hon är inte skadad, som den glasögonprydda hipstern med armen stödd i en mitella så att ena handen konstant ligger tryckt mot hjärtat, som om han förklarade sin kärlek eller sitt ärliga uppsåt.

Hon är inte i upplösningstillstånd, som den svettiga unga mamma som försöker hålla taget om en slingrande baby, ett ursinnigt småbarn och alldeles för mycket handbagage.

Hon är inte skör, som det krokryggiga äldre paret påbyltade i flera tjocka lager kläder som om de skulle ut på en antarktisk expedition.

Hon är inte butter, som de olika medelålders personerna med olika medelålders saker att tänka på, eller som flygresans enda ensamresande minderåriga: en sexåring som inte får gå på sin kompis lasertag-kalas eftersom hans föräldrars uppgörelse om delad vårdnad kräver att han tar det här planet till Sydney varje fredagseftermiddag.

Hon är inte pratsam, som paret som är så ivriga att dela alla detaljer om sin semester att man börjar undra om de är utsända av den tasmanska turistbyrån.

Hon är inte extremt gravid, som den extremt gravida kvinnan.

Hon är inte extremt lång, som den extremt långa mannen.

Hon är inte skakig av flygrädsla eller espresso eller (gud förbjude) amfetamin, som den nervösa tonåringen i alldeles för stor huvtröja över väldigt korta shorts, vilket får det att se ut som om hon inte har några byxor på sig, och någon säger

att hon är den där artisten som dejtar den där skådisen, men någon annan säger att nej, det är inte hon, jag vet vem du menar, men det är inte hon.

Hon är inte stjärnögdd, som det stjärnögda smekmånads-paret som flyger till Sydney, fortfarande iförda sin överdådiga bröllopsklädsel – de tokiga ungdomarna – och sprider krusningar av sympati i sitt kölvatten och till och med får ett annat par att generöst erbjuda dem sina platser i businessklass, vilket bruden och brudgummen artigt men bestämt avböjer, till det generösa paret stora lättnad.

Damen är inte något som någon senare kommer att minnas.

Flyget är försenat. Bara med en halvtimme. Det är bistra uppsyner och suckar, men på det hela taget är passagerarna villiga att acceptera den här olägenheten. Det är så det är att flyga nuförtiden.

Det är åtminstone inte inställt. ”Ännu”, säger pessimisterna.

Högtalarna sprakar fram ett meddelande: Passagerare som behöver särskild assistans är välkomna ombord på planet.

”Vad var det jag sa!” Optimisterna kommer snabbt på fötter och hänger på sig sina axelremsväskor.

Under ombordstigningen stannar inte damen upp för att knacka på flygplanskroppen en gång, två gånger, tre gånger för att få tur, eller för att flörta med kabinpersonalen, eller för att frenetiskt svepa med fingret över sin mobilskärm eftersom hennes boardingkort oförklarligt har försvunnit fast hon hade det uppe för bara en minut sedan, varför blir det alltid så?

Damen är inte hjälpsam, som de passagerare som hjälper föräldrar och äkta makar att hitta försvunna boardingkort, eller den bredaxlade mannen med markerad haka och grått snaggat hår som utan ansträngning hjälper till att lyfta upp väskor in i bagageluckorna ovanför sätena medan han går mittgången fram utan att tappa tempo.

Så snart alla passagerare är ombord, sitter på sina platser och har säkerhetsbältena på presenterar sig piloten och förklarar att det är ett "litet tekniskt problem som vi behöver lösa" och att "passagerarna kan vara försäkrade om att säkerheten alltid sätts främst". Kabinpersonalen, påpekar han, med bara en lätt antydan till leende i sin djupa, tillförlitliga röst, har inte haft någon vetskap om detta förrän nu. (Så låt dem vara i fred.) Han tackar "gott folk" för deras tålamod och ber dem luta sig tillbaka och koppla av. De bör vara på väg inom en kvart.

De är inte på väg inom en kvart.

I nittiotvå förfärliga minuter står planet kvar vid gaten utan att röra sig. Detta är aningen längre än hela den förväntade flygtiden.

Till sist slutar optimisterna att säga: "Jag är säker på att vi fortfarande kommer att hinna!"

Alla är missbelåtna, såväl optimister som pessimister.

Under den här tiden trycker damen inte på sin anropsknapp för att berätta för någon flygvärdinna om sitt anslutningsflyg eller sin middagsbokning eller migrän eller sitt obehag över att sitta instängd eller sin väldigt upptagna vuxna dotter med tre barn som redan är på väg till flygplatsen i Sydney för att hämta henne och vad är det tänkt att hon ska göra nu?

Hon kastar inte huvudet bakåt och ylar i tjugo plågsamma minuter, som babyn, som egentligen bara uttrycker det alla känner.

Hon kräver inte att barnet ska förmås att sluta skrika, som de tre passagerare som alla tycks ha uppnått medelåldern med en tro på att barn kan sluta skrika på begäran.

Hon frågar inte artigt om hon snälla kan få gå av planet nu, som den ensamresande minderåriga, som har nått sin gräns fyrtio minuter in i förseningen och tror att lasertag-kalaset kanske är en möjlighet, trots allt.

Hon kräver inte att hon ska tillåtas stiga av, tillsammans med sitt incheckade bagage, som kvinnan i leopardmönstrad byxdress som har ställen hon behöver *befinna* sig på, men som

till slut låter sig lugnas och sedan självmedicinerar så effektivt att hon faller i djup sömn.

Hon skriker inte plötsligt rakt ut i desperation: "Åh, kan inte någon *göra* något?" som den rödbrusiga, krushåriga kvinnan som sitter två rader bakom det skrikande barnet. Det är inte helt klart ifall hon vill att något ska göras åt förseningen eller det skrikande barnet eller tillståndet på planeten, men det är vid det här laget som mannen med markerad haka lämnar sin plats för att erbjuda babyn en enorm knippa med klirrande nycklar. Först demonstrerar mannen hur man genom att trycka på en viss knapp på en av nycklarna kan få en röd lampa att blinka och babyn överväldigas till förtjust tystnad, till tårögd lättnad för mamman och alla andra.

Inte i något skede ringer damen ett demonstrativt telefonsamtal i bitter ton för att berätta för någon att hon är "fast på ett plan", "fortfarande kvar", "inte en chans att vi hinner med vårt anslutningsflyg", "ni får fortsätta utan mig", "vi får lov att boka om", "jag måste ställa in", "inget jag kan göra", "jag *vet!* Det är helt otroligt".

Ingen kommer att minnas att de hört damen yttra ett enda ord under förseningen.

Inte som den elegant klädde mannen som säger: "Nej, nej, älskling, det kommer att bli tajt, men jag är säker på att jag fortfarande hinner", men man märker på hans ångestladdade sätt att slå med mobilen mot pannan att han inte kommer att hinna, inte en chans.

Inte som de två kompisarna på drygt tjugo år som har druckit prosecco i flygplatsbaren på fastande mage vilket resulterar i att ett flertal passagerare i deras närhet får veta intima detaljer om deras komplexa känslor för "Poppy", en gemensam kompis som inte är så trevlig som hon vill få alla att tro.

Inte som de två män på drygt trettio år som aldrig träffats förut men som inleder ett anmärkningsvärt högljutt och exceptionellt trist samtal om proteinshaker.

Damen reser ensam.

Hon har inga familjemedlemmar som kan irritera henne med sin blotta existens, som den familj på fyra personer som sitter i enkönade par: mamma och ung dotter, pappa och ung son, alla pyrande av ursinne över ett kritiskt problem som gäller en mobilladdare.

Damen har en plats vid gången, 4D. Hon har tur: det är en relativt fullsatt flygning men hon har lyckats få en tom plats mellan sig och mannen på fönsterplatsen. Ett antal passagerare i ekonomiklass kommer senare att minnas att de lade märke till den tomma mittenplatsen med avund, men de kommer inte att minnas sig ha lagt märke till damen. När besättningen äntligen har fått klartecken att starta behöver man inte be damen att vara snäll att räta upp stolsryggen eller vara snäll att skjuta in handbagaget under sätet framför sig.

Hon applåderar inte med långsamma sarkastiska handklappningar när planet äntligen börjar taxa ut mot startbanan.

Under flygningen börjar damen inte klippa sina tånaglar eller rengöra tänderna med tandtråd.

Hon ger inte någon flygvärdinna en örfil.

Hon skriker inte rasistiska skällsord. Hon sjunger inte, pladdrar inte och sluddrar inte.

Hon börjar inte nonchalant tända en cigarett som om det var 1974.

Hon har inte sex med någon annan passagerare.

Hon strippar inte.

Hon gråter inte.

Hon kräks inte.

Hon försöker inte öppna nödutgången mitt under flygningen.

Hon förlorar inte medvetandet.

Hon dör inte.

(Flygbranschen har av bitter erfarenhet förstått att alla dessa saker är möjliga.)

En sak är uppenbar: damen är en dam. Inte en enda person kommer senare att beskriva henne som en "kvinna" eller en "tant". Naturligtvis kommer ingen att beskriva henne som en "tjej".

Det råder osäkerhet om hennes ålder. Kanske strax över sextio? Möjligen mellan femtio och sextio. *Definitivt* över sjuttio. Lite över åttio? I din mammas ålder. I din dotters ålder. I din fasters ålder. Din chefs. Din universitetslektors. Det ensamresande minderåriga barnet kommer att beskriva henne som en "mycket gammal dam". Det äldre paret kommer att beskriva henne som en "medelålders dam".

Kanske är det hennes gråa hår som så tveklöst placerar henne i kategorin "dam". Det har en mjuk silverfärg som på en dyr raskatt. Axellångt. Fin frisyra. Snyggt hår. "Snygg grå färg." Den sortens grå färg som får en att överväga att själv låta håret vara grått! En dag. Inte ännu.

Damen är liten och nätt men inte så liten och nätt att det väcker känslor av omsorg. Hon lockar inte fram välmenande leenden eller erbjudanden om hjälp. Att se på henne får en inte att tänka på hur mycket man saknar sin farmor. Att se på henne får en inte att tänka något över huvud taget. Man skulle inte kunna gissa hennes yrke, personlighet eller stjärntecken. Man bryr sig inte.

Man skulle inte säga att hon var direkt *osynlig*.

Kanske halvgenomskinlig.

Damen är inte slående vacker eller bedrövlighet ful. Hon är klädd i en snygg grön- och vitmönstrad blus med krage, instoppad vid byxlinningen på ett par smala, grå långbyxor. Hennes skor är klacklösa och förståndiga. Hon är inte ovanligt piercad eller smyckad eller tatuerad. Hon har små silverstift som örhängen och en silverbrosch fäst på bluskragen, som hon ofta rör vid, som för att se efter att den fortfarande är kvar.

Allt detta kan sammanfattas med att damen, som senare blir känd som "Dödsdamen" på det försenade 15:20-planet

från Hobart till Sydney, inte drar blickarna till sig, inte någons blickar, inte från en enda i besättningen, inte från en enda bland passagerarna, inte förrän hon gör det hon gör.

Till och med då tar det längre tid än man skulle kunna förvänta sig innan den första personen börjar skrika, innan någon börjar filma, innan anropsknapparna börjar tändas upp och plinga överallt i kabinen som i ett flipperspel.

KAPITEL TVÅ

Det har gått fyrtiofem minuter sedan starten och stämningen ombord är lugn, stoisk, bara en aning betryckt. Förseningen, då när tiden saktade in och sträcktes ut och förtunnades så att varenda minut uppfyllde sin fulla kvot på sextio sekunder, har man lämnat bakom sig. Tiden tickar återigen på i sin vanliga raska osynliga takt.

Ett "lätt tilltugg" bestående av mandlar, salta kringlor, kex och salsa har serverats i huvudkabinen. De fem business-klasspassagerarna har avnjutit en "lätt måltid" (alla valde kycklingen) och ganska mycket vin (alla valde pinotvinet).

I huvudkabinen har det mesta skräpet samlats in och de flesta brickborden är uppfällda igen. Spädbarnet och småbarnet sover. Det gör även bruden, medan brudgummen knappar på sin mobil. Det ensamresande minderåriga barnet spelar med frenesi ett spel på sin platta. Det sköra äldre paret sitter lutade över varsitt korsord. Besättningen småpratar med låga röster om helgens planer och nästa veckas tjänstgöringsschema.

Folk går på toaletten. De sätter på sig sina skor igen. De suger på minttabletter. De stryker på läppbalsam. De ser de kommande etapperna av sin resa rullas ut framför dem: hämta väskan från bagagebandet, stå i kö för en taxi, beställa en Uber, messa den person som ska hämta dem. De ser sig själva komma in genom dörren hemma eller på hotellet eller airbnb-boendet, och släppa ner väskan med en trött duns. "Vilken mardröm", kommer de att säga till sin partner eller sitt husdjur eller till sina väggar, och sedan kommer de omedelbart att återgå till sina liv igen.

Damen knäpper upp säkerhetsbältet och reser sig.

Hon är en dam på väg att ta ner något från bagagehyllan.

Eller en dam på väg till toaletten. Hon väcker inte uppmärksamhet, inte oro, inte intresse, inte rädsla.

Hon böjer på huvudet och trycker fingertoppen mot den lilla broschen som sitter på hennes blus.

Hon tar ett steg ut i gången och står sedan blickstill.

En enda person lägger märke till henne.

Den personen är en fyrtiotvårig civilingenjör med halsbränna och huvudvärk.

Leopold Vodnik, aldrig kallad Leopold utan bara Leo av alla utom sin mormor som är död och en gammal kompis från universitetet som sedan länge har försvunnit ur hans liv, sitter på plats 4C, tvärs över gången från damen.

Deras rad är den första raden i huvudkabinen. Framför sig har de en vägg där det står *Endast businessklass*. Ett draperi är diskret fördraget tvärs över gången för att dölja den lyxiga livsstil som erbjuds på så nära håll.

Leo ser ut som om han hörde hemma i businessklass. Han är en olivhyad man av normal kroppsbyggnad, med en stor, uttrycklig näsa och en hög panna som slutar tvärt i en kalufs av mörkt, gråstrimmigt, lockigt galen-professor-hår. En av hans systrar skickade honom nyligen en artikel om att forskare hittat genen för "okamningsbart-hår-syndrom".

Han är klädd i en blå linneskjorta med ärmarna uppkavlade till armbågarna, grå chinos och mockaskor. Hans fru säger att han klär sig snyggare än hon. (Vilket inte är svårt. Neve klär sig mestadels på det hafsiga, felmatchade sättet hos en person som just har överlevt en naturkatastrof.)

Leo har tillbringat hela flygresan med att tugga i sig tabletter mot halsbränna, massera pannan med fingertopparna och titta på klockan om och om igen.

Det är för sent. Han måste inse faktum. Hans elvaåriga dotters skolmusikal ska börja om fem minuter. Han kommer inte att finnas där eftersom han är här: tiotusen meter upp i luften.

”Jag kommer utan problem att vara hemma i god tid till *Lejonkungen*”, hade han sagt till sin fru när han först fört på tal att han kanske skulle flyga ner till Hobart för att ta med sin mamma till en specialistläkare.

”Om inte flyget tillbaka blir försenat”, hade Neve sagt.

”Det blir det inte”, hade Leo sagt.

”Peppar, peppar, ta i trä”, hade Neve sagt utan att ta i trä.

Det känns lite som om förseningen är hennes fel. Varför tog hon ens upp det som ett alternativ? Det är ju *hans* roll att vara pessimisten i deras förhållande.

Vem hade kunnat förutse en *två timmar* lång försening?

Neve, uppenbarligen.

Leo tittar på klockan en gång till. Precis nu borde han sitta och huttra i sin dotters skolaula, väsa åt sin tonårsson att lägga ifrån sig mobilen och ägna all uppmärksamhet åt sin syster, utbyta lättsamma skämt med de andra föräldrarna om den arktiska luftkonditioneringen, viska till sin fru och be henne påminna honom om vad Samiras pappa heter, säga till Samiras pappa att de måste gå och ta den där ölen snart, vilket de båda två vet aldrig kommer att ske, eftersom . . . livet.

Hans huvud bultar av samvetskval. Ljusen släcks ner *precis nu*. Ridån går upp *precis nu*. Han lutar sig så långt fram i sätet att han praktiskt taget sitter i skyddsställning.

Han har ingen annan att skylla på än sig själv. Ingen bad honom att göra det här. Hans mamma sa snälla Leo, slösa inte pengar på att flyga hit över dagen. Hans tre systrar hade inte varit tacksamma mot honom för att han tog på sig den här familjeplikten. Tvärtom. I familjens WhatsApp-grupp hade de anklagat honom för martyrskap.

Men han hade haft en stark känsla av att något inte stod rätt till med hans mammas hälsa och att han borde vara med och höra vad specialistläkaren sa.

När hans pappa blev sjuk för två år sedan hade han haft så mycket annat att tänka på. Han hade precis börjat på sin

nuvarande tjänst och jobbet hade sugit musten ur honom. Det suger fortfarande musten ur honom. Han vet inte hur han ska få det att sluta göra det.

Och sedan: den skärande telefonsignalen som slet honom ur sömnen klockan fem på morgonen och hans mammas röst, så hög, bestämd och vaken. "Du och dina systrar måste sätta er på ett flyg nu med en gång." Hon den vuxna, han det mumlande, halvsovande barnet. "Vad då, mamma, vad är det, varför det?" Han hade inte ens riktigt tagit in det faktum att hans pappa var allvarligt sjuk, än mindre att det fanns en risk att han kunde dö, vilket han gjorde, den dagen, medan Leo och hans systrar väntade på sin mellansysters väska vid bagagebandet: hon hade *checkat in* en väska.

Ända sedan dess har han känt att om han bara hade koncentrerat sig mer, om han inte hade varit så fokuserad på sitt jobb, hade han kanske kunnat rädda sin pappa. Han är äldsta barnet. Ende sonen. Han är fast besluten att göra allt rätt nu när det gäller hans mamma.

Men så mycket var alltså de där märkliga, starka känslorna värda. Läkaren hade tagit fem minuter på sig och kostat trehundra dollar för att förklara att Leos mamma var vid perfekt hälsa.

Leo är inte *besviken* över sin mammas goda hälsa.

Självklart inte.

Fast, om sanningen ska fram, så *är* han nästan irriterad över sin mammas goda hälsa. Det skulle ha varit tillfredsställande om hon hade blivit diagnostiserad med något som var allvarligt men gick att bota.

Och som var smärtfritt också. Han älskar sin mamma väldigt mycket.

"Typiskt", sa Neve när han ringde henne om förseningen. Vid det laget trodde han fortfarande att han skulle hinna fram, bara en aning sen. Han hade sett sig själv springa från gaten, smita före i kön vid taxistolpen – han skulle ha brutit mot sina

egna moralregler för sin dotters skull! Men sedan fortsatte planet att envist stå kvar vid gaten, medan piloten kom med sina irriterande "vi ber om ursäkt, gott folk"-meddelanden med jämna mellanrum och Leo blev helt jäkla vansinnig.

"Det finns inget du kan göra." Neve sa inte "vad var det jag sa". Det gjorde hon aldrig. Det var just det som gav henne ett sådant övertag. "Bridie kommer att förstå." Han kunde höra Bridie i bakgrunden. "Säg *inte* att det där är pappa som säger att han kommer att bli försenad."

Han har hjälpt Bridie att repetera i flera veckor. "Det är en liten men viktig roll, pappa", hade hon sagt till honom högtidligt när hon första gången kom med manuset, och Leo hade undvikit att möta Neves blick, för Bridie är känslig för när föräldrar utbyter leenden. Hon spelar "Zazu" (nu, precis just nu). Zazu är en "prydlig och korrekt näshornsfågel" och Bridies sätt att genast gestalta rollen var mirakulöst. Hon har gester! Prydliga, korrekta gester! Hon är för fanken en riktig Meryl Streep. Så bra är hon, rent objektivt sett. Glöm Mufasa. Glöm Simba. Zazu kommer att vara den stora stjärnan i kvällens föreställning. Leo är övertygad om att Bridie kommer att få stående ovationer. Och han kommer inte att vara där.

Det här är den sortens misstag som folk ångrar på sin dödsbädd.

Han suckar ljudligt, sätter sig upprätt i sätet igen och klickar upp spännet på sitt säkerhetsbälte, öppnar och stänger det, öppnar och stänger det. Kvinnan bredvid honom lyfter blicken från sin tidning och Leo knäpper händerna. Han har betett sig irriterande. Det är en sådan sak som hans fjortonårige son skulle kunna göra.

Det hugger till i hjärtat vid tanken på sonen. I flera månader nu har han lovat Oli att de ska göra den där fotvandringen i den vackra nationalparken som de älskar, nästa söndag, men det blir alltid "nästa söndag", eftersom Leo så ofta behöver jobba på helgerna, och den här söndagen behöver han ta igen

allting han inte kunde göra i dag, vilket för övrigt inte alls gör honom till en "arbetsnarkoman", bara en man med ett jobb.

Hans chef är noga med en hälsosam balans mellan arbete och fritid. "Familjen kommer alltid först, Leo", hade hon sagt när Leo nämnde att han skulle ta ledigt i dag, men ett av Leos viktigaste prestationsmått är hans "debiteringsgrad". Det är ett mått på hur många debiterbara timmar han rapporterar varje vecka, jämfört med hur många timmar han har arbetat. Hans debiteringsgrad finns alltid i hans tankar: den är en gnällande mygga som han inte tillåts slå ihjäl. Ibland jobbar han fjorton timmar på en dag men tar bara betalt för åtta. Det är krångligt. Livet är krångligt. Han behöver helt enkelt få till det här med tidsplanering. Hans chef, som är intresserad av ämnet, ger honom rekommendationer om böcker och poddar, plus användbara tips. Han har arbetat för Lilith i tre år nu. Hon är en imponerande, inspirerande kvinna i ett mansdominerat yrke och han försöker lära sig av henne så som han lärde sig av sin allra första chef, som brukade återlämna Leos ritningar fullklottrade med rött bläck, vilket drev Leo till vansinne men i slutänden gjorde honom till en bättre ingenjör. Lilith sa nyligen till honom att det första steget till att förbättra sin produktivitet är en "heltäckande tidsredovisning", men Leo har inte haft tid att göra en.

Oli ser inte ens besviken ut längre varje gång Leo säger: "Vi kanske kan göra den där fotvandringen nästa helg." Han svarar bara med en cynisk tummen-upp-gest som om han hade att göra med en återförsäljares ständigt brutna leveranslöften.

Kvinnan på mittensätet harklar sig försynt och han inser att hans vänsterben vickar upp och ner som om han satt i elektriska stolen. Han lägger handen på sitt lår för att få det att bli stilla.

Han hör sin frus röst: *Gå inte upp i varv, älskling.*

Han trodde inte sina öron första gången hon kallade honom för älskling. Den varma känsla han fick i det ögonblicket.

Han riktar vagt ett stramt leende mot kvinnan i sätet bredvid, vilket han hoppas att hon ska ta som en outtalad ursäkt, men inte som en inbjudan till småprat.

Hon heter Sue och hennes man, på fönsterplatsen, heter Max.

Leo vet detta, och mycket mer än så, om dem, eftersom han under väntetiden medan planet stod kvar vid gaten inte hade något annat val än att lyssna till när paret ringde ett förbluffande antal samtal: "Vänta, Sue vill också säga något!" "Du ska få prata med Max igen!"

Max och Sue är ett muntert, levnadsglatt medelålders par som just kommit tillbaka från en resa med husbil runt Tasmanien. Det hade varit toppen! Sue är liten, rosenkindad, klarögd och storbystad. Ett silverarmband fullt med berlocker pinglar när hon gestikulerar. Max är solbränd och vithårig, med en stor, fast, stolt mage. Som tomten på väg hem från sin sommarsemester. Han har samma självsäkra maskulinitet som de arbetsförmän Leo arbetar med: starka, högljudda män som vet vad de gör och inte har några problem med att planera sin tid.

Till en början försökte Sue småprata med Leo, men gav upp när han svarade med nätt och jämnt artiga enstaviga ord. Han vet att han kunde ha berättat för henne om att han missade Bridies föreställning, och han vet att hon och Max är den sortens människor som skulle ha gett honom sin omedelbara sympati och sitt intresse (han förstår av alla telefonsamtalen att de har barnbarn – "Farfar och jag längtar efter att få träffa dig!") men han hade varit för spänd för att kunna småprata.

Han tittar på klockan igen. Bridie står på scenen just nu.

Sluta att tänka på det.

Hans mage kurrar. Han är utsvulten. Han tackade nej till ett "lätt tilltugg" eftersom – och det här är så korkat – han inte ville fördröja saker och ting. Han hade varit irrationellt irriterad på alla dessa människor som glatt tuggat i sig sina

nötter och kringlor. Han ville att allihop skulle *fokusera* på att komma till Sydney.

Damen på andra sidan gången knäpper upp sitt säkerhetsbälte.

Hon reser sig.

Fram till nu har hon varit en suddig gestalt i utkanten av hans synfält. Om någon hade frågat skulle han ha kunnat beskriva henne som en liten dam med silvergrått hår, men det finns inte en chans att han skulle ha kunnat peka ut henne i en vittneskonfrontation med en rad små uppställda silverhåriga damer.

Hon tar ett steg ut i gången, precis till höger om honom, vänd bakåt i planet.

Hon står helt stilla.

Vad sysslar hon med?

Leo håller artigt kvar blicken på fickan framför sig. Han läser översta raden på en annons på baksidan av flygbolagets ombordmagasin: *Vad väntar du på? Boka din flodkryssning Europas juveler i dag!* ”Vi vet att vi blivit gamla när sådana där flodkryssningar börjar verka lockande”, brukar Neve säga. Leo har inte bekänt för henne att tanken på en flodkryssning redan nu verkar lockande för honom.

Den silverhåriga damen rör sig fortfarande inte. Det är för lång tid. Han känner sig på något sätt trängd av henne. På något sätt enerverad.

Han sneglar nedåt. Hennes skor är små, bruna, välputsade och prydligt knutna.

Hon säger med låg, klar röst: ”Jag räknar till tre.”

KAPITEL TRE

Ja, jag var en gång kär i en mycket lång, mager pojke med en så smal och känslig hals, som gav mig modet att gå på fester och danstillställningar när jag trodde att jag skulle svimma av blygsel.

”Vi räknar till tre”, brukade han säga medan mitt hjärta bankade och min syn blev suddig, och han tog min hand i sin. ”Ett. Två. Tre.”

Och så gick vi bara in.

Det skulle kunna förklara varför jag räknade in mig själv: Jag tänkte på honom.